ENIGMA

"Trebuie să distrug aceste rânduri. Folosite greşit, ar putea aduce numai dezastre şi blesteme asupra celui care ar intra în posesia lor. O armă - nu-i aşa? - poate fi în egală măsură benefică sau malefică, depinde doar de cum este utilizată. În plus, niciodată nu am ştiut cu adevărat de ce le-am scris.

Ba nu... M-am răzgândit. N-ar fi corect. Cred că cel mai bine ar fi să le îngrop lângă piatra de mormânt a mătuşii mele. Dacă vreodată, în vreo împrejurare dramatică, vreun răt ă cit va avea nevoie de ele, soarta va face în aşa fel încât să le găsească. Am să plec chiar acum într-acolo".

În acea zi ploua în valuri, infernal, aproape cu puterea unei tornade. Visurile noastre cele mai dragi ar putea dispărea odată cu torentul ploii...

*

Unu. Lisa s-a trezit după o noapte agitată, pigmentată cu coşmaruri. De când lucra la secţia ce se ocupa de paranormal, avea vise bizare, iar uneori seara, de şi era singură în casă, i se părea că aude zgomote. Ştiuse de la început că există acest risc - şi şi-l asumase. Şi ştiinţa cere sacrificii, nu numai arta.

Trebuia să se împartă între atâtea... Problemele de serviciu, relaţia cu Julian, rudele sale trecute în nefiinţă, ale căror locuri de veci le vizita periodic, rugându-se pentru a dobândi pacea eternă, la care şi ea visa, dar avea o luptă enormă de dus pentru a se apropia de ea... Problemele financiare. A vedea lumea prin ochii unei cercetătoare reci, dar care în particular era o femeie plină de temperament... Lume plină de enigme, de sensuri ascunse.

O enigmă trebuie cercetată, dar nu poate fi pătrunsă cu adevărat decât folosind un simţ al intuiţiei ce nu există în niciun manual... Ca şi cum ai pătrunde într-o încăpere obscură, legat la ochi, fără nici cea mai mică posibilitate de orientare, şi ar trebui să găseşti o cheie... Te opreşti în loc înspăimântat, terifiat, dar apoi, cu o naturaleţe şi o

elegan ţă specifice doar magicienilor, te ghidezi după un reper invizibil, suspendat în timp şi spaţiu, şi, cu o precizie uluitoare, îndreptţi degetul către un colţ al încăperii şi rosteşti: "Aici este".

Va trebui să treacă prin toate acestea, să facă faţă tuturor obstacolelor.

Dar în dimineaţa aceasta nu are chef de nimic. Ar vrea să-şi soarbă în tihnă cafeaua, să butoneze câteva minute telecomanda tv-ului în căutarea ştirilor, apoi să stea întinsă în pat, fără nicio grijă, fără vreo preocupare anume, imaginându-şi că face dragoste cu Julian... Nici măcar să o facă în realitate, ci doar să-şi imagineze...

"Ce-ar fi să-l sun pe boss şi să-i trântesc o minciună? De pildă - s-a spart o ţeavă şi tot apartamentul e inundat. Până mâine o rezolv, dar azi nu, îmi e cu neputinţă...

Ba nu. N-ar fi corect. Poate tocmai astăzi se iveşte vreo problemă în care e nevoie de mine. Poate voi fi de folos fără ca măcar să ştiu acest lucru. Când am acceptat job-ul, ştiam la ce trebuie să mă aştept. O să mă îmbrac şi o să plec chiar acum".

A făcut repede un duş, s-a parfumat, s-a privit puţin în oglindă.

"Arăt groaznic".

Şi-a aranjat părul altfel, şi-a căutat o altă toaletă şi, peste cinci minute, se urca într-un taxi.

Pe drum, a simţit că din nou gândurile o cuprind năvalnic. Atâtea de făcut într-o singură viaţă... I s-a părut, în mod straniu, că taximetristul seamănă cu Julian.

A închis ochii şi a reluat scena din apartament, şi-a imaginat că acesta o atinge tandru, o dezbracă cu gesturi precipitate, de adolescent înfierbântat, îi atinge pieptul cu buzele sale senzuale... Să nu mai ştie de nimeni şi de nimic, să se lase în voia lui...

"Vino mai aproape...".

O frână violentă a aruncat-o aproape cu capul în parbriz. I s-a tăiat respiraţia.

"Pentru Dumnezeu... Ce faci?", i se adresă şoferului, încă şocată.

"Julian te înşală... La mine te gândeai adineauri?", replică acesta, cu un rânjet.

"Poftim??? Ce mama dracului ai spus? Cum...".

"Scuză-mă, de-abia am putut să frânez. Bătrânica aia a traversat ca o inconştientă".

"Nu, înainte de asta. Ce ai spus?".

Taximetristul a afişat o mină uluită.

"Nu am spus nimic... Pe cuvânt".

A evaluat scurt situaţia. Omul părea sincer şi, dacă ar fi insistat, s-ar fi putut umple de ridicol.

"În regulă... Eram între vis şi realitate. Cred că mi s-a părut".

De undeva, din stradă, bătrâna se agita întruna, de parcă nu ea provocase incidentul.

A ajuns la serviciu cu o întârziere de un sfert de oră.

"Hallo tuturor... Scuze pentru mica întârziere", rosti pe un ton jovial.

Colegii, în frunte cu boss-ul, o priveau ciudat, de parcă ar fi venit dintr-o altă lume.

S-a enervat.

"Hei, care e problema? Mi-am cerut scuze. Chiar nu pot să întârziu şi eu în trei ani un sfert de oră?".

"Şi cu ţeava spartă, cu apartamentul inundat cum rămâne? Ţi-ai dat cuvântul că până mâine vei opri catastrofa din apartamentul tău... Dar azi îţi este imposibil. Noi ce să mai credem?".

"Cum... cum...", se bâlbâi, stupefiată. "Eu nu v-am spus niciodată asta".

"Adică ne faci mincinoşi?", îi replicară vreo trei dintre colegi, la unison.

A stat un pic să se gândească, ca şi în cazul anterior.

"Oh, băieţi, ştiţi ce... îmi cer scuze încă o dată. Azi-noapte am fost la o petrecere şi am băut un pic cam mult... Probabil că nici dimineaţă nu eram prea trează. Cine ştie ce oi fi spus... Nu s-a întâmplat nimic în apartament, sunt aici...".

Cam penibil, dar a salvat situaţia in extremis.

La sfârşitul zilei, capul îi vâjâia.

O enigmă... Ce este, în fond, o enigmă... Şi de câtă sânge rece ai nevoie pentru a o privi în faţă?...

Doi. Nu îi era foarte clar în ce măsură reuşise să treacă peste recentele evenimente, dar a constatat cu neplăcere că un amănunt nu îi dădea pace.

Presupunând că ar exista o cât de mică legătură între realitate şi fragmentele imaginare care i se perindaseră prin minte... Taximetristul spusese: *"Julian te înşală"*. Oare aşa să fie?

În loc să o preocupe cum de fuseseră posibile acele interferări, se oprise exact asupra acestui aspect.

După o nouă zi obositoare, a băut (într-adevăr!) două pahare de vin şi s-a culcat. A plonjat direct într-un somn adânc, dar populat de vise.

Căutând pe Internet, găsise numele unui scriitor cvasinecunoscut. A parcurs în grabă câteva informaţii despre el, s-a uitat fugitiv la poze, însă altceva era cu adevărat important. Acesta avea cheia misterului, era sigură.

Viaţa sa (a Lisei) era în pericol, devenise neom, nu mai ştia exact care este graniţa între normal şi nebunie... Era un thriller de nesuportat. Trebuia să se grăbească, înainte de a fi prea târziu...

Un bilet... A scris totul pe un bilet. "Aceste lucruri se întâmplă aievea doar pentru că...". Mai departe nu a putut descifra.

Dar ce a făcut, pentru numele lui Dumnezeu, cu acel bilet? Unde l-a putut ascunde? Unde anume să -l caute?

Lumi stranii, care se întrepătrund... Fantoma lui Julian, bântuind noaptea...

***Fantoma** lui Julian?*

Repede, mai repede...

Unde să caute? Unde?

Când s-a trezit, era buimacă, singură în apartament cu animalul de companie, o pisică birmaneză.

A rămas preţ de câteva momente nemişcată, fixând cu privirea orologiul de perete. Tic-tac, tic-tac.

De ce îşi alesese această meserie? Oare ce îi mai rezerva viitorul?

Când Julian a sosit acasă, se afla într-o dispoziţie stranie.

"Bună... Cum a fost la job?".

"Ca de obicei... Tu?".

Nu se simţea capabilă de a susţine nici măcar o conversaţie banală, standard. Mintea îi zbura continuu în altă parte.

Însă în momentul în care Julian şi-a dat jos cămaşa, a constatat că se afla într-o dispoziţie erotică intensă. Parcă de-abia aşteptase momentul.

L-a atins cu vârful picioarelor descultţe pe abdomen (ştia că adoră asta), apoi s-a dezbrăcat şi l-a îmbrăţişat pasional, lipindu-şi trupul fierbinte de al lui.

Să închidă ochii... Să nu se mai gândească la nimic... Să îl simtă în ea.

Apoi, să bea un pahar de vin roşu.

După ce au făcut dragoste, s-a ameţit un pic de la vin şi s-a culcat din nou, întinzându-se cu voluptate în patul mătăsos, confortabil.

Avea impresia că întreaga cameră se învârteşte cu ea, că totul este un carusel al plăcerii... Ea, Julian, vinul... Atingerea cearceafurilor proaspăt apretate... Tăcerea.

Înainte de a adormi, a mai apucat totuşi să audă ţârâitul mobilului lui Julian, precum şi fragmente din convorbirea acestuia.

"Bună... Nu, nu sunt singur. Fraiera doarme... (...) Dacă bănuieşte? Nu, nu. Mâine noapte am să trec pe la tine. Pretextez că m-au trimis în delegaţie".

Lisa a rămas crispată între perne, şocată, nevenindu-i să creadă.

Fraiera doarme.

A durut-o atât de tare încât n-a putut să articuleze niciun cuvânt, n-a mai avut puterea de a schiţa niciun gest. A strâns doar perna tare, foarte tare, în timp ce oboseala şi băutura roşiatică îşi făceau efectul, trimiţând-o într-un somn adânc.

L-a visat pe scriitor singur într-o cameră de hotel, ascultând muzică la un player de pe calculator, apoi privind prin fereastra demodată peisajul nocturn, respirând aerul proaspăt al serii.

Apoi i s-a părut că plânge uşor, în timp ce deschide un document şi începe să scrie. Se uită mai de aproape şi descifrează:

"Lisa, acum ştiu că ne-a fost sortit să nu ne întâlnim niciodată. Să trecem mereu şi mereu unul pe lângă celălalt, ca şi acum am aparţine unor lumi paralele. Păcat, mă doare... Cred că te-aş fi putut preţui mai mult decât Julian... Dar, în fine, altceva vroiam să-ţi spun, ceva foarte important. Aceste lucruri se întâmplă aievea doar pentru că un experiment...".

Fragmentul se oprea aici.

Merde...

*

Trei. A doua zi şi-a amintit toate episoadele relaţiei cu Julian. Cum s-au cunoscut, cum îi aducea, timid, câte un buchet de flori la fiecare întâlnire, cum i-a declarat că e femeia vieţii lui... Cum au petrecut Revelionul la munte, cum s-au aruncat râzând în zăpadă.

Da... Relaţia lor, deşi tumultuoasă, fusese încărcată de romantism. Acea doză de visare necesară pentru a zbura, pentru a avea impresia că povestea lor este unică. Trandafiri, inimioare frânte şi declaraţii fierbinţi.

Fraiera doarme... Dacă bănuieşte? Nu, nu.

Vai, cât poate durea de tare! Să ştie că totul nu a fost decât o prefăcătorie, o înşelătorie perfectă.

După ore de suferinţă întăcere, s-a ridicat de jos, de la un nivel la care nu crezuse vreodată că va ajunge, cu gânduri de răzbunare.

I-a trecut prin minte să-l omoare pe Julian. Pur şi simplu, ar putea lua pistolul şi i-ar trage vreo câteva gloanţe în zonele vitale. Aşa, minciuna nu va mai dăinui, setea ei de răzbunare ar fi astâmpărată pentru vecie. L-ar lăsa singur în pat, însângerat, aşteptând să fie găsit - şi plâns - de amantă.

Dar nu. Nu ar fi corect. Aşa gândeşte acum, la mânie, dar probabil că Julian nu a trişat în toate momentele. La început, în mod sigur nu. În plus, astfel de răzbunări sângeroase, de crime pasionale nu prea cadrau cu cutumele mileniului 3, părând a aparţine mai mult trecutului. Acum oamenii sunt mult mai flexibili, depravaţi chiar. Sar dintr-un pat într-altul cu o uşurinţă fărăseamăn.

Îi va aduce la cunoştinţă, în mod civilizat, că relaţia lor a luat sfârşit, din cauza pe care i-o va dezvălui, se va muta în garsoniera pe care uneori o mai închiria, şi asta va fi tot.

Cum va trece peste imensa durere şi ce-i va mai rezerva viitorul - rămâne de văzut.

Cu aceste gânduri în minte, s-a pregătit pentru o nouă zi obositoare şi a plecat către job. Ajuns acolo, i s-a părut ciudat modul în care o fixa colegul de birou, Mike.

Părea că nu-şi mai dezlipeşte privirea de ea şi asta i se părea ciudat. Mike era un tip mai curând retras, un maniac al computer-ului şi al prânzurilor la fast-food. Bun coleg, mai ieşea din când în când la o bere cu băieţii, mai arunca uneori o ochiadă fetelor. Şi cam atât, nu părea deloc genul insistent.

În timp ce se holba la decolteul ei, i se adresă pe neaşteptate:

"Îţi place să fii atinsă uşor? Ha, ha, acum, că Julian nu mai e...".

"Poftim??? Ce ai spus, chiar adineauri? Ce mama dracului ai putut să spui?".

În cadrul următor, Mike stătea la birou desfăcând un dublu-cheeseburger şi privind-o timid printre ochelari.

"Lisa, nu am spus nimic adineauri. Pe cuvânt de onoare. Eşti sigură că te simţi bine?".

L-a studiat atent. Părea de o sinceritate dezarmantă.

"Oh, scuză-mă, Mike, sunt surmenată de-a dreptul... Am ajuns să aud aiurea. Cred că îmi voi lua o săptămână de concediu".

"Sigur, Lisa, nicio problemă. Odihneşte-te, îţi va face bine".

A trecut şi peste acest incident, ca şi în cazurile precedente, dar îndoiala şi teama puseseră stăpânire pe ea. Ce se întâmpla, cu

adevărat? De ce se repetau toate aceste lucruri? De ce mai avea și acele vise în care enigma nu se lăsa nicicum dezlegată, dar se apropia de ea, așteptând să fie decriptată?

S-a refugiat în fața computerului, într-o lucrare pe care o începuse de mai mult timp, dar încă nu o finalizase, iar când a obosit, a deschis un joc online. Trăsese deja concluzia că era mai bine să evite orice dialog cu colegii, pe ziua respectivă.

Însă adevăratul șoc l-a avut când a ajuns înapoi acasă.

Julian fusese găsit mort în apartamentul lor, de menajeră. Două gloanțe trase de aproape în cap, arma aruncată la câțiva metri distanță. Pe patul pistolului se aflau amprentele ei! Ale Lisei!

Practic, totul se desfășurase, în cele mai mici detalii, exact așa cum își imaginase prima dată, înainte de a se răzgândi și de a lua hotărârea unui break-up civilizat.

Or, acum știa deja că aceasta este o armă teribilă, ucigătoare, trezită la viață prin cine știe ce rit magic.

Puterea gândului.

S-a prăbușit, neputincioasă, în pat. Ce este o enigmă? Cum să ai curajul de a o privi în ochi fără să înnebunești?

*

Patru. De aici a început, pentru ea, dezastrul. Nu s-a mai dus la serviciu mai multe luni consecutiv, motiv pentru care a fost înștiințată telefonic că a fost concediată. S-a pregătit chiar să fugă din țară sau să recurgă la operație estetică, fiindcă, deși ancheta în cazul Julian mergea greu, nu se îndoia că va fi inculpată pentru moartea acestuia.

Și, chiar dacă avea cerul martor că nu era vinovată, nu își mai putea lăsa viața în seama hazardului și a întâmplărilor bizare. Trebuia să se apere cumva.

A decăzut, nu mai citea, nu se mai îngrijea de îmbrăcăminte, consuma vin ieftin în cantități industriale, ba chiar într-o seară și-a dat frâu liber instinctelor și a agățat un tip într-un bar.

S-a comportat aproape ca o târfă. După ce au ajuns în apartamentul ei și au făcut dragoste, tipul și-a aprins o țigară și a privit-o fix:

"Ce este o enigmă, Lisa? Fanteziile tale l-au costat viața pe Julian... Spune-mi, sunt mai bun decât el?".

De data aceasta, nici nu s-a mai obosit să îl chestioneze, pentru a vedea

dacă şi el e de acord cu faptul că a rostit replica de mai devreme. S-a enervat la culme, a văzut negru în faţa ochilor.

"De unde ştii tu, gigolo de 2 bani, despre enigmă? Despre Julian? Ce ştii tu? Ieşi imediat afară din casa mea, imbecilule, până nu chem poliţia...", a răcnit la el, apoi
s-a închis pe dinăuntru cu zăvorul şi a izbucnit într-o criză de plâns.

Nu mai voia să doarmă, de teama de a nu mai avea coşmaruri. Nu mai voia să iasă pe stradă, ca să nu fie recunoscută. Nu mai voia să facă dragoste, pentru a nu mai auzi din nou astfel de cuvinte. Era o fiinţă torturată de propriul eu dezlănţuit, de propriul univers reflectat în replicile altora.

Un cobai al cuiva care a dezlegat o enigmă. Scriitor împuţit!

A adormit.

Scriitorul se apropie de ea într-o cameră de hotel, încercând să-i înmâneze un bilet. E un bilet scris cu sânge, un mister demonic.

Apoi ascultă aceeaşi melodie obsedantă din computer, dansează pe ritmurile ei şi încearcă să se apropie de ea... De Lisa.

"Vreau să mă eliberez, în sfârşit... De secret, de propriul eu măcinat de demoni, de imposibilitatea atingerii tale... Vreau să te ating o singură dată, Lisa, să-ţi simt minunatul trup între mâini...

Nu pentru că aş mai spera că visul acesta ar putea dăinui pentru totdeauna, dar pentru a mă convinge că este posibil...

Este posibil, Lisa? Este posibil?"

Încearcă să o cuprindă în braţe, să iniţieze un preludiu, dar braţele lui trec prin trupul ei imaterial, translucid, ca de fantomă.

Sunt ca doi îndrăgostiţi în lumi paralele... Rămâne singur în camera de hotel, pradă fantasmelor sale.

"Lisa, te rog, ascultă-mă... Toate aceste lucruri se petrec numai pentru că... Pentru că..."

*

Cinci. Nu mai avea niciun control asupra a tot ceea ce se petrecea împrejurul ei. Rămăsese fără slujbă, Julian era mort, ba mai mult, era căutată de poliţie pentru uciderea lui, noaptea nu mai putea dormi din cauza coşmarurilor teribile.

Dar ce era cu adevărat sinistru era că toate acele evenimente nu erau complet inventate, ci îi trecuseră aidoma prin minte, numai că, în ultimul

moment, se răzgândise şi nu mai pusese nimic în aplicare. Ba chiar adoptase atitudinea contrară.

Însă, prin nu se ştie ce mister, gândurile ei prinseseră viaţă, iar ce se petrecuse în realitate (mai putea fi însă sigură asupra noţiunii de realitate?) reprezentau tocmai scenariile apocaliptice care-i bântuiseră imaginaţia.

Scriitor blestemat! Nu mă interesează cine eşti, ce faci în viaţa de toate zilele, cum arată iubita ta... Ci avem în comun un singur lucru: dezlegarea enigmei. Ştiu că tu ai scris-o, dar unde?

A închis ochii şi s-a concentrat puternic, aşa cum învăţase să o facă şi singură de la o vreme, în afară de ce învăţase la job.

Un mormânt... Mormântul mătuşii scriitorului. Acolo îngropase biletul, gândindu-se că dacă vreodată, în vreo împrejurare dramatică, vreun răţăcit va avea nevoie de el, soarta va face în aşa fel încât să le găsească... Bine se mai gândise!

Indiferent ce ar conţine, indiferent cât ar fi riscul de mare, trebuie să ajungă acolo... Şi să îl citească.

A căutat din nou pe net, febril. Ultima sa operă, s-o ia naiba, soţia, nu mă interesează, citatul favorit, nici atât... Ah! Iată, în sfârşit. Pe blogul scriitorului erau ataşate şi câteva poze cu locuri aparţinând familiei, printre care şi mormântul mătuşii în cauză.

L-a privit concentrată, şi, după un oarecare efort, a reuşit să deslueşască împrejurimile, să identifice cimitirul.

A ieşit în stradă fără să se aranjeze şi s-a aruncat într-un taxi.

Printr-o coincidenţă uluitoare (sau poate nu...), taximetristul era acelaşi de la început, când întârziase la job.

S-a făcut însă că nu observă, avea de dezlegat ceva mult mai important decât identitatea şoferului. Pentru o secundă a închis ochii şi a încercat să nu se gândească la nimic... Tensiunea acumulată devenise, deja, insuportabilă. Dacă ar putea să nu mai ştie de nimeni şi de nimic... Să nu mai fie.

O frână pusă mult prea brusc aproape că a aruncat-o în parbriz.

"Ce faci?", i se adresă, încă şocată.

"Eşti căutată pentru crimă, nu-i aşa? Ai văzut, ţi-am spus eu că Julian te înşela...".

"Poftim??!!! Ce ai spus? Ce mama naibii ai putut să spui?".

Şoferul a privit-o deconcertat.

"Eu? Nimic, n-am spus nimic, pe cuvânt...".

Părea sincer.

A trecut peste momentul dificil şi nici nu l-a mai băgat în seamă.

Când a ajuns la cimitir, i-a înmânat plata, plus un bacşiş.

S-a îndreptat, aproape tremurând, către piatra funerară a mătuşii scriitorului. Mai are atât de puţin... Încă puţin, şi va fi liberă... Misterul va fi dezlegat.

A căutat cu înfrigurare, a săpat prin jurul mormântului în neştire, a căutat chiar şi printre florile şi iarba de pe acesta, într-o cursă contra cronometru, infernală... Însă în zadar. Nu a găsit nimic.

"Nu se poate... Este imposibil să mă fi înşelat. Astfel de viziuni nu te trădează niciodată. Aici trebuia să fie, sunt sigură... Ce a putut face cu ele?".

S-a oprit la marginea monumentului şi a început să plângă în hohote amare, deznădăjduită. Pământul se zguduia cu ea.

"Ce mi-ai făcut, scriitor al infernului! M-ai trădat, acum am rămas singură, atât de singură... Şi nu voi şti, probabil, niciodată care era adevărul. Cel mai bine ar fi să mor. Voi înghiţi tot flaconul de medicamente pe care îl am la mine. Astfel, totul se va sfârşi, în mod sigur...

Ba nu. Nu ar fi corect. Cu o enigmă trebuie să lupţi. Până la capăt.

O enigmă trebuie cercetată, dar nu poate fi pătrunsă cu adevărat decât folosind un simţ al intuiţiei ce nu există în niciun manual... Ca şi cum ai pătrunde într-o încăpere obscură, legat la ochi, fără nici cea mai mică posibilitate de orientare, şi ar trebui să găseşti o cheie... Te opreşti în loc înspăimântat, terifiat, dar apoi, cu o naturaleţe şi o eleganţă specifice doar magicienilor, te ghidezi după un reper invizibil, suspendat în timp şi spaţiu, şi, cu o precizie uluitoare, îndreptţi degetul către un colţ al încăperii şi rosteşti: "Aici este".

A îngenuncheat lângă mormânt şi a închis ochii pentru a fi cât mai detaşată, pentru a pătrunde într-o lume paralelă... S-a concentrat profund şi a putut vedea clar, în minte, conţinutul bileţelului aşa cum fusese înainte de a fi prefăcut în cenuşă:

"Aceste lucruri se întâmplă aievea doar pentru că un experiment al laboratorului de cercetări paranormale condus de echipa Lisei N. a scăpat total de sub control. Adevărul este ascuns cu grijă angajaţilor, şi chiar şi Lisei, fiind cunoscut doar de directorul institutului, care e însă incapabil de a-i stăvili efectele. Se ştie de către mulţi că lumea aceasta nu este decât unul dintre multele niveluri către perfecţiune - sau, dacă preferaţi, o poartă de acces.

V-aţi întrebat vreodată ce este gândul? Sau de ce sunt atât de importante aici momentele în care luăm o decizie, când trecem proba de foc, deşi suntem stăpâniţi de gânduri şi sentimente contradictorii,

uneori chiar antagonice?

În nivelul următor, totul se creează doar prin puterea gândului. Acesta se materializează, fără posibilitate de întoarcere sau de anulare. Devenim (şi creăm) ceea ce gândim în prima secundă în care suntem capabili să o facem.

De aceea tot ce trăim pe Pământ, în primul nivel, nu e decât un antrenament. O probă pentru a se convinge cei de deasupra că luăm deciziile corecte.

Aţi uitat că lumea e doar o iluzie?

De obicei, o facem de-abia la a doua sau la a treia încercare, unii chiar niciodată, în existenţa respectivă...

Însă în urma experimentului lumile au început să se amestece, să interfereze într-un mod nepermis. Astfel, dacă un individ gândeşte un lucru, dar apoi se răzgândeşte şi aplică contrariul, în realitate se produce tot ce a gândit prima dată... Se aplică, practic, regula lumii următoare.

Acest secret este deosebit de periculos, putând duce la accidente grave, cum ar fi crime, sinucideri, fapte abominabile... Subiectul nu mai înţelege ce se întâmplă cu el, devine incapabil de a discerne realitatea de ficţiune, e prins într-un labirint monstruos, inextricabil...

Personal, nu am fost capabil să-i găsesc antidotul. Am aşternut totuşi pe hârtie toate acestea pentru cazul în care cineva aflat într-o situaţie limită, disperată, ar...".

Lisa a icnit scurt şi s-a prăbuşit la pământ.

*

Epilog. Când am ajuns din nou la mormântul mătuşii mele, am putut zări, îngrozit, trupul unei fete întins, inert, peste florile şi iarba care erau amenajamentul de acolo. Ochii îi erau sticloşi, privirea fixă către Cer. Acolo unde îşi dorise întotdeauna să fie.

Alături, se afla un flacon de medicamente, golit de conţinut.

Desigur, biata mea Lisa, tu nu te-ai sinucis... Nu aceasta a fost opţiunea ta finală, ci doar primul gând... La fel cum şi eu am gândit prima dată să ard bileţelul...

Dar acum e prea târziu. Fatidicul experiment, blestemata descoperire şi-au produs deja efectul. Au ucis totul în jurul nostru, pe mine, pe tine, pe Julian... În cele din urmă, vor lăsa planeta arsă, pustiită, goală...

Moartă.

Atât de mult aş vrea să fiu alături de tine, să ascultăm pe un norişor alb, printre îngeri, *Tears in Heaven.* Să devenim din nou Copiii Paradisului. Să lăsăm în urmă planeta deşertăciunilor.

Dar nu ar fi corect. Probabil că mai am o datorie de plătit... Trebuie să-ţi îngrop cum se cuvine trupul neînsufleţit.

Însă – miracol! – realizez că aceasta a fost doar *a doua mea opţiune.*

Ceea ce mă face să cred că trăieşti undeva, ca şi Julian... Că ne vom reîntâlni...

În nivelul următor, probabil.

În acea zi ploua în valuri, infernal, aproape cu puterea unei tornade. Visurile noastre cele mai dragi ar putea dispărea odată cu torentul ploii...